

317.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 7 kwietnia 1923 r.

w sprawie przesyłania przesyłek pocztowych w torbach zamykanych dla adresatów zamieszkałych w pozamiejscowym okręgu doręczeń urzędu pocztowego.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1. Odbiorcy zamieszkali w zamiejscowym okręgu doręczeń, przez który przechodzą regularnie kursy pocztowe (ambulansowe, gościńcowe) mogą żądać, ażeby przynależny urząd pocztowy, włączony do tych kursów pocztowych, przysyłał i odbierał zwykłe przesyłki listowe (listy, kartki pocztowe, czasopisma, druki, próbki oraz zawiadomienia o nadeszłych przesyłkach i t. p.) w zamykanych torbach pocztowych za pośrednictwem tych kursów.

§ 2. Żądanie takie ma zgłosić interesowany w swoim przynależnym urzędzie ustnie lub pisemnie i dostarczyć urzędowi pocztowemu torbę do zamknięcia, względnie inny poręczny schowek, od którego jeden klucz ma znajdować się w urzędzie pocztowym, a drugi u interesowanej osoby.

§ 3. Prawo decyzji odnośnie otrzymywania i przesyłania poczty w torbie zamykanej przysługuje w każdym poszczególnym wypadku naczelnikowi urzędu pocztowego, względnie naczelnikowi przełożenia ambulansowego. Od decyzji odmownej może odwołać się interesowany do właściwej dykcji poczt i telegrafów.

Przy udzielaniu zezwoleń należy brać pod uwagę okoliczność, czy przesyłanie w ten sposób poczty nie wpłynie ujemnie na bieg połączeń pocztowych, lub też nie będzie połączone ze szkodą dla służby pocztowej. W razie poczynienia ujemnych spostrzeżeń może urząd pocztowy odwołać w każdym czasie udzielone zezwolenie bez podania powodów.

Z zasady przesyłanie poczty w torbach zamykanych ma się odbywać raz dziennie. Od powyższej zasady może nastąpić wyjątek w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie z tem atoli zastrzeżeniem, że przesyłanie kilkakrotnie dziennie, przesyłek w torbie zamykanej nie pociągnie za sobą ujemnych następstw.

§ 4. Oprócz właściciela torby mogą korzystać za jego zgodą także inne osoby z przesyłania i otrzymywania poczty w wspólnej torbie bez uiszczenia specjalnych należności, jeżeli osoby te pozostają z nim w wspólnym gospodarstwie domowym lub wspólnym warsztacie pracy i godzą się na taki sposób odbioru swoich przesyłek.

Osoby natomiast, które nie należą do wspólnego gospodarstwa domowego lub wspólnego warsztatu pracy właściciela torby, a chcą korzystać za jego

zgodą z przesyłania i otrzymywania poczty w wspólnej torbie, muszą każda z osobna uiścić przepisana należność taryfową.

§ 5. W piśmie zezwalającym na korzystanie z prawa otrzymywania i przesyłania przesyłek pocztowych w torbie zamykanej urząd pocztowy oznaczy dokładny czas i miejsce oddawania i odbioru torby przez konwój pocztowy i zarazem nadmieni, że w przepisany czasie i miejscu ma jawnie się interesowany, względnie wysłać posłańca po odbiór torby od konwojanta. Częściej powtarzające się niejawienie po odbiór torby może pociągnąć za sobą pozbawienie prawa korzystania z wymiany torby.

§ 6. Należność za jednorazową dzienną wymianę torby uiszcza interesowany zgóry za każdy miesiąc i bez względu na to, czy z prawa przesyłania przesyłek w torbie zaczął korzystać z początkiem miesiąca, czy też później. Jeżeli wymiana torby następuje częściej niż raz dziennie, należność tę pobiera się oddzielnie za każdą dzienną wymianę.

W razie odwołania udzielonego zezwolenia lub też zrzeczenia się przez adresata prawa korzystania z przesyłania i otrzymywania przesyłek pocztowych w torbie zamykanej, nie zwraca się adresatowi żadnych uiszczonych należności bez względu na termin, kiedy odwołanie nastąpiło, względnie kiedy zgłoszono zrzeczenie.

§ 7. Zarząd pocztowy nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności za zawartość znajdującą się w zamykanej torbie, ani też za następstwa wynikłe z powodu późnego doręczania, lub mylnego wydania torby.

W własnym interesie winni starać się interesowani odbierać osobiście torbę, względnie wysłać stałego posłańca, który byłby znany konwojowi pocztowemu.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1923 r. i obowiązuje wszystkie urzędy pocztowe w Polsce.

Kierownik Ministerstwa Poczt i Telegrafów:

Moszczyński

318.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu

z dnia 19 kwietnia 1923 r.

w przedmiocie zmiany niektórych przepisów rozporządzenia z dnia 17 sierpnia 1921 r., ustalających warunki należenia do giełd towarowych w Polsce.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 20 stycznia 1921 r. o organizacji giełd w Polsce (Dz. U. R. P. № 13, poz. 71) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu z dnia 17 sierpnia 1921 r. w przedmiocie przepisów, ustalających warunki należenia do giełd towarowych w Polsce (Dz. U. R. P. № 78, poz. 540) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w p. a. § 1 zastępuje się słowa: „w okręgu danej giełdy towarowej” słowami: „na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej”;
- 2) w § 3 zastępuje się słowa: „warunków należenia do giełdy towarowej” słowami: „wymogów formalnych przy przyjęciu na giełdę towarową”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

319.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 23 kwietnia 1923 r.

w sprawie zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu dla sędziów pokoju w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o sędziach komisaryjnych i podprokuratorach komisaryjnych przy sądach okręgowych oraz o sędziach pokoju w górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 46 poz. 394) zarządza się co następuje:

§ 1. Sędziowie pokoju, pełniący swe obowiązki honorowo, otrzymują tytułem zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu:

- a) jedną dziesiątą część każdorazowych djet sędziego powiatowego za każdą załatwioną sprawę karną,
- b) jedną setną część każdorazowych djet sędziego powiatowego za każdy wydany mandat karny,
- c) nadto otrzymują zamiejscowi sędziowie pokoju, o ile mieszkają w miejscowościach położonych w odległości ponad 2 klm. od siedziby sądu, 30% od przypadających w myśl ustępów a i b kwot.

§ 2. Wypłata powyższych kwot następuje w ratach miesięcznych z dołu i tylko na żądanie sędziego pokoju, przyczem ogólna suma miesięczna zaokrągla się do setek w dół.

§ 3. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się sprawę karną za załatwioną w razie:

- 1) zapadnięcia wyroku w I instancji,
- 2) zastanowienia postępowania według przepisów § 431 względnie 433 proc. kar.

§ 4. Za podróże służbowe otrzymują sędziowie pokoju djety i zwrot kosztów podróży wedle ogólnych przepisów o kosztach podróży i djetach, dotyczących sędziów powiatowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w górnośląskiej części Województwa Śląskiego z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Sprostowania:

a) W Dz. U. R. P. z r. 1923 № 3, poz. 15 w rozporządzeniu Min. Skarbu z dnia 22 grudnia 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od poświadczeń odbioru, zamieszczanych na asygnacjach władz i urzędów państwowych w wierszu 5-tym ustępu wstępnego i w § 2 tegoż rozporządzenia zamiast „№ 445” powinno być „№ 446”.

b) W Dz. U. R. P. z r. 1923 № 13, poz. 85 w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 20 stycznia 1923 r. celem wykonania ustawy z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie uchylecia podatków (opłat) od przyrostu wartości oraz o pobieraniu przez ciała samorządne opłat od umów o przejęcie własności nieruchomości, prostuje się następujące błędy:

1) w § 8 w ostatnim wierszu zamiast słów „w § 14, 16—18 wskazany” ma być „w § 13, 15—17 wskazany”;

2) w § 14 w ustępie 2-gim zamiast słów „w § 19” ma być „w § 18”;

3) w § 15 zamiast powołanych „§§ 13 i 14” ma być „§§ 12 i 13”;

4) w § 16 ustęp ostatni zamiast powołanego „§ 19” ma być „§ 18”;

5) w § 18: a) w ustępie pierwszym zamiast słów: „wymienionych w § 13 i 15 wykazów i zawiadomień określonych w §§ 13 i 14 ma być „wymienionych w §§ 12 i 14 wykazów i zawiadomień określonych w §§ 12 i 13”; b) w ustępie drugim (końcowym) tego paragrafu zamiast powołanego „(§ 15)” ma być „(§ 14)”;

6) wreszcie w załączniku wzór A umieszczonym na końcu owego rozporządzenia, zamiast słów „do § 14” ma być „do § 13”.

c) W Dz. U. R. P. z r. 1923 № 28, poz. 166 w punkcie 5 paragrafu 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. w przedmiocie zmiany ustawy Rzeszy Niem. z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy niem. str. 349) i rozporządzenia królewskiego z dnia 9 lipca 1912 r. (Dz. Urz. pr. Min. Handlu i Przem. str. 401)—(Dz. U. R. P. № 28, poz. 166) zamiast „rozporządzenia cesarskiego” winno być „rozporządzenia królewskiego.”